Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 87 (339) Sâmb. 13 Noemb. 1954 * 4 pag; 15 bani

Stanciu Nicolae este în clasa a, la Școala de 7 ani din Otopeni, regiunea București. El are acasă un vițel mic, de care are grijă. Ii dă mâncare, il țesală și-i face curățenie. Toate le face Nicolae, dar când vine vremea să-l adape nu poate singur. Intr'o după masă el rămăsese singur acasă și era tare supărat că nu poate să-i dea apă vițelului.

— Cum pot să-l las până diseară însetat? își spunea el.

Dar, spre bucuria lui, Dumitru Constantin și Simion Gheorghe, amândoi pionieri în clasa a IV-a, la aceeași școală, au dat fuga să-l ajute. Ei sunt vecini și prieteni buni cu Nicolae.

Planul zilei — prieten nedespărțit

In ultima oră educativă, am făcut în clasă un „sondaj" asupra felului cum folosesc elevii timpul, dacă-l au planificat și dacă se țin de plan.

Gavrilescu Șerban este cel mai bun elev din clasa V-a B. Deaceea a fost ascultat cu interes. Mulți dintre colegii lui credeau că el nu face altceva toată după amiaza decât să învețe. Dar planul zilei pe care l-a expus Gavrilescu avea să-i convingă că n'au dreptate.

— La 6 dimineața mă scol, spuse Gavrilescu. Până la 7 mă pregătesc de școală, adică mă îmbrac, mănânc și-mi controlez ghiozdanul. Până la școală nu fac mai mult de 20 de minute, așa că ajung tocmai bine. La ora unu, când plec dela școală, mă duc direct acasă. Până termină mama cu pregătirea mesei, eu îi ajut la diferite treburi. Cam pe la ora două iau masa. După masă, de obiceiu mă odihnesc o jumătate de oră, apoi ies câteva minute să mă înviorez pentru a începe lecțiile. In jurul orei trei, mă apuc de lecții. Ele nu-mi iau mai mult de două ore și jumătate, cel mult trei. Și astfel, cel mai târziu la ora 6 după amiază, am terminat lecțiile. Până la ora 8 mă joc, mă plimb sau îmi vizitez colegii, citesc sau văd un film. După aceea iau masa de seară. Când termin, ascult radio. De obicei la ora 9 mă culc.

Acum era clar pentru toți din clasă dece Gavrilescu a încheiat primul pătrar cu majoritatea mediilor de 5. El știe cum să-și împartă ziua în așa fel încât să aibă timp pentru toate.

Planul expus de Verona Andrei a fost deasemenea ascultat cu interes. Și el este un elev bun tot datorită faptului că știe cum să-și planifice timpul.

Dar în clasa noastră mai sunt și elevi care și-au încheiat primul pătrar cu multe medii de 2. Din „planul" pe care l-a expus Călinoiu Nicolae, s'a văzut că el nu-și planifică deobicei timpul, că toate le face la întâmplare, iar pentru lecții nu-și rezervă mai mult de o oră pe zi.

Din ora educativă, elevilor le-a rămas limpede un lucru: că planul zilei trebuie să le devină un prieten nedespărțit.

Dumitru IONESCU
diriginte al cls. a V-a B
Școala de 10 ani, Nr. 12, de băieți
București

Asta nu e treabă pentru mine

Tatăl este muncitor la moară. Sora cea mare are și ea servici și lipsește toată ziua de-acasă. Așa că numai Iosif și Viorica l-ar putea da o mână de ajutor mamei, care de câtva timp este bolnavă. Cei doi frățiori trebuie conduși după amiază până la grădiniță, trebuie să li se ajute la încălțat, la îmbrăcat. Și cumpărături este nevoie să se facă. Câte treburi nu mai sunt într'o gospodărie! Cu toate astea, numai Viorica ajută mamei, pentrucă Iosif, imediat ce vine dela școală, mănâncă și se duce la joacă. Numai seara se întoarce acasă să-și facă lecțiile. Intr'o după amiază, Viorica a fost trimisă după apă și trebuia să mai meargă și la cooperativă. Mama, văzând că Iosif se pregătește să meargă la joacă, îl rugă să măture puțin prin casă. Băiatul se codi mai întâi, apoi începu să măture la repezeală. Nori suri de praf se ridicară în cameră. Marica și Toni, frățiorii lui mai mici, începură să tușească. Se înecau de atâta praf. Cât ai

bate din palme, măturatul era gata. Iosif aruncă mătura într'un colț și o zbughi pe ușă.

In sinea lui, Iosif era mulțumit de treaba pe care o făcuse de mântuială. „Eu sunt băiat — își spunea el. — Măturatul nu-i pentru mine".

★

Când i-a căzut nasturele dela haină, Iosif nici nu s'a gândit să și-l coasă la loc, singur. Știa că mama-sa se simte rău, cu toate astea s'a dus la ea.

— Mamă, mi s'a rupt nasturele dela haină. Coase-mi-l dumneata, sau spune-i Vioricăi să mi-l coasă.

— Acum am de scris la Gramatică, spuse Viorica. Da tu dece nu ți-l coși?

— Păi... eu sunt băiat și... Dacă nimeni nu vrea să mi-l coasă, am să umblu fără el. Și Iosif a vârît nasturele în buzunar și s'a dus pe terenul de fotbal.

— Ce tot cauți? — îl întrebă peste puțin timp un prieten.

— Mi-a căzut un nasture din buzunar. E de aici dela haină.

— Păi tu îți ții în buzunar nasturii care-ți cad? Dece nu ți-i coși? întrebă un altul.

— Dacă am soră și mamă dece să mi-i cos eu?

Dar băieții știau că mama lui Iosif e bolnavă și că sora lui este ocupată toată ziua.

— Dacă n'ar fi mama și sora ta, ți-ar fi lene să-ți faci și de mâncare, ai muri de foame...

Iosif plecă acasă supărat.

In curte o găsi pe Viorica tăind lemne. O privi compătimind-o că se apucase de o treabă așa de grea.

— Hai nu te mai chinui. Dă-mi mie toporul — îi spuse el. Viorica își aruncă pe spate codițele bălane și-și privi fratele.

— Nu vreau! — răspunse ea. Eu știu să tai și lemne, cu toate că după părerea ta, asta-i treabă pentru băieți. Iosif dădu din umeri și merse în casă. Se apucă să mestece în cratița de pe plită, vrând să arate chipurile că el nu este leneș cum îi ziseseră prietenii.

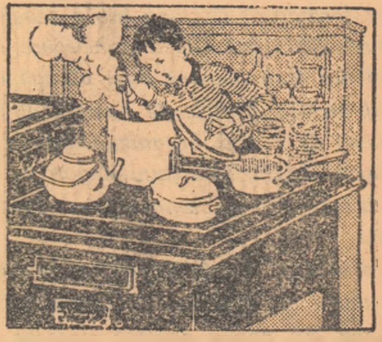
— Du-te Iosif dragă cu Marica și Toni la grădiniță.

— Mă duc mamă, spuse Iosif. Iar după o clipă de gândire adăugă:

— Dacă îi duc la grădiniță îmi dai bani să merg la cinematograf?

★

Oare așa ajutați și voi, dragi prieteni, părinții voștri la treburi? Oare este lăudabilă purtarea lui Iosif Horvath din clasa a V-a a Școlii, Nr. 1 Carei, care cere re-

compense pentru treburile pe care le face, sau își găsește o scuză pentru sine, atunci când nu vrea să dea un ajutor în gospodărie?

Elena DRAGOȘ

Din școlile noastre

„Călătorii" pe hartă

Elevele clasei a VI-a dela Școala de 7 ani, de fete, Nr. 153 din București, urmăresc orele de Geografie cu interes, făcând din ele prilej de lungi călătorii.

Acum, la hartă a ieșit pioniera Militaru Doina. Ea arată pe rând Republicile Unionale Sovietice.

N'am știut...

Aveam oră de Limba Română. Elevul Onceoiu Ion a venit din nou cu lecția nescrisă. La întrebarea tovarășei profesoare: „Dece nu ți-ai scris?" Onceoiu a răspuns simplu:

— N'am știut că avem de scris.

Fără îndoială, nu era sincer deoarece, cu o zi în urmă, citise în clasă, cu glas tare, tema pentru acasă.

Nu și-a scris, nu și-a scris. Dar să vedem atunci ce-a învățat.

— Ce-ai învățat la Gramatică pentru astăzi? l-a întrebat tovarășa profesoară.

— Noi la Gramatică... am învățat despre... folclor!

Ora următoare a fost oră de literatură.

— Care sunt caracterele folclorului? îl întrebă tovarășa profesoară pe Onceoiu.

— Caracterele folclorului sunt: fonetica, morfologia și sintaxa.

Onceoiu a rămas tare nedumerit când clasa a izbucnit într'un hohot de râs. Dar râsul nu ne-a împiedicat să vedem că, lenea și-a găsit un culcuș bun la el.

Gica ȘTEFAN
Aneta DAN
cls. V-a, Școala de 7 ani din comuna Movila, raionul Mizil, regiunea Ploești

DIN ȚARA CONSTRUCTORILOR COMUNISMULUI

Intinderi de nisip, pământ sterp, ars de soare, bătut de vânturi. Acesta este pustiul Turcmeniei... Inainte vreme zeci și sute de caravane piereau înghițite de nisipul fierbinte și fără margini al acestui pustiu. Sute de ani, oamenii s'au temut de el. Dar astăzi omul sovietic îl cercetează și-l cucerește bucată cu bucată. Acum în centrul pustiului Kelcor se înalță sonde petrolifere și ceva mai departe se află orașul Nebit-Dag pierdut în verdeața bulevardelor largi, a parcurilor și a grădinilor. Frumoase sunt cartierele orașului împodobite cu salcâmi în floare, cu arțari tineri, cu căsuțele împrejmuite cu garduri vii. Când pe străzile orașului se aprind luminile electrice, oamenii care au terminat munca, ies la plimbare, se odihnesc, citesc.

La 60 km. de Nebit-Dag se construiesc străzile și piețele noului oraș Cum-Dag. Iar ceva mai departe, în locul valurilor galbene și nesfârșite de nisip începe să se înalțe un al treilea oraș — Celeken. Deși nu-l găsești încă însemnat pe harta Uniunii Sovietice, zeci de clădiri frumoase s'au și ridicat dealungul străzilor încă neasfaltate. Copiii din acest nou oraș învață într'o clădire nouă și luminoasă — școala lor.

Pustiul prinde viață.

Elena GHELIGAR

Construcții ale noului oraș Celeken.
(Fotografiile reproduse din revista „Ogonioc")

Două orașe prietene

Coventry și Stalingrad — două orașe îndepărtate. Dacă le cauți pe harta Europei ai să le găsești însemnate cu câte un cerculeț unul spre apus, în Anglia, celălalt în răsărit, pe întinsul țării Sovietice. Dar deși la distanțe atât de mari, aceste orașe sunt legate prin suferințele comune prin care au trecut în vremea războiului.

De multe ori mamele din Coventry ca și cele din Stalingrad își aduc aminte de zilele când pământul se cutremura sub ploaia de bombe, când copii cu ochii măriți de spaimă le cereau să-i apere. Sunt încă vii în amintirea locuitorilor celor două orașe, zilele posomorîte petrecute în întunericul adăpostului. Ura fierbinte creștea atunci în inimile oamenilor simpli și cinstiți împotriva fasciștilor germani care deslănțuiseră războiul. Stalingrad „orașul erou". Cu o forță necunoscută până atunci, în istorie, au apărat locuitorii lui fiecare părticică de pământ. Zilele grele de război n'au fost uitate de cele două orașe. Și iată că din nou imperialiștii amenință cu tot felul de bombe dorind o nouă vărsare de sânge.

Orașul Coventry nu poate și nu vrea să uite zilele crâncene ale războiului. Nu de mult cetățenii lui au trimis o delegație la Stalingrad. Impreună cu cetățenii Stalingradului, ei au cerut Organizației Națiunilor Unite să se interzică bomba atomică și cu hidrogen. Delegații din Coventry au cunoscut Stalingradul: au văzut casele noi înălțate peste ruinele lăsate de război; au cunoscut locuitorii Stalingradului, oameni simpli, harnici, modești, care și-au apărat orașul cu prețul vieții, și care acum nu-și precupețesc forțele să-l reconstruiască. Și-au amintit atunci de orașul lor, de familia lor și au înțeles că toate acestea trebuiesc apărate. Deacea, calea de înțelegere între reprezentanții municipiului Coventry cu reprezentanții Sovietului Orășenesc Stalingrad, a fost repede găsită.

La 9 Noembrie apelul comun către O.N.U. al celor două orașe a fost semnat.

„Noi considerăm ca fiind dreptul nostru și datoria noastră morală să ne adresăm Organizației Națiunilor Unite cu apelul de a lua măsurile necesare pentru interzicerea armelor atomice și cu hidrogen".

Prin acest apel cele două orașe care au avut atât de suferit se leagă să lupte împotriva războiului. Cuvintele lor vor răsuna cu putere și vor sili pe acei care nu vor să audă, să-și deschidă urechile.

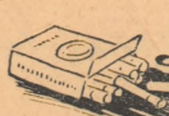
14 ani dela prăbușirea Doftanei

S'au scurs 14 ani de când, într'o noapte neguroasă de Noembrie, zidurile sure ale Doftanei s'au prăbușit, acoperind cu sfărâmăturile lor trupuri de fii iubiți ai clasei muncitoare, printre care și neuitatul luptător comunist Ilie Pintilie. Mișelia acestei ucideri a rămas în istorie ca o verigă sângeroasă din lungul și întunecatul lanț de crime făptuite de guvernele burghezo-moșierești. Stăpânirea știa de multă vreme că închisoarea e șubredă, că nu va mai rezista mult. Așa stabiliseră inginerii. Călăii însă, au lăsat într'adins clădirea în ruină, sperând că într'o zi pereții de piatră se vor nărui, îngropând pe întemnițați. Fiindcă în iadul Doftanei erau închiși luptătorii pentru libertate, pentru fericirea poporului. De zeci de ani stăpânirea folosea Doftana ca un mijloc de ucidere înceată dar sigură, a luptătorilor revoluționari. Intre zidurile ei umede, au pierit prin foame și schingiuiri, zeci și zeci de muncitori, țărani și intelectuali care luptaseră împotriva asupririi și exploatării capitaliste, începând cu conducătorii răscoalelor țărănești din 1907.

Deținuții comuniști și anti-fasciști erau supuși celor mai sălbatice torturi. Deseori, ei erau mutați în vestita „secție de pedeapsă" H. Acolo, ferecați cu lanțuri de mâini și de picioare, ei zăceau pe cimentul celulei, în întuneric și în frig, primind de trei ori pe săptămână o hrană mizerabilă. Dar deși chinul și foamea au nimicit sănătatea multor tovarăși, nu le-au putut frânge hotărîrea, dârzenia, elanul de luptă, încrederea în victorie. In acele condiții grele, comuniștii transformaseră Doftana într'o școală de educație revoluționară. Clasa muncitoare, oamenii cinstiți din țara noastră erau alături de conducătorii închiși. Masele de oameni ai muncii, mobilizați de Partid, organizau deseori adunări de protest și felurite acțiuni împotriva teroarei din închisori, pentru amnistierea comuniștilor închiși.

Infăptuind azi țelul pentru care au luptat și au murit cei mai buni fii ai poporului, oamenii muncii din patria noastră cinstesc fierbinte amintirea luminoasă a luptătorilor comuniști uciși acum 14 ani, sub ruinele Doftanei.

V. MANUCEANU

Dece este vătămător FUMATUL

Mi s'a întâmplat de mai multe ori să întâlnesc pe stradă niște așa ziși „eroi" băiețandrii cu țigara în gură, scuipând cu istețime pe trotuar. La școală, fumătorii de acest gen se ascund de obicei, în timpul pauzelor, la closet, fudulindu-se unul față de altul cu iscusința de a scoate fumul pe nas. Ei calcă de fapt regulamentul școlar și pricinuiesc pagube mari sănătății lor.

Cunosc următorul caz: un băiat de vreo 12 ani a aprins pentru prima dată o țigară. Simțind un gust rău în gură, greață și amețeală, el a vrut să arunce țigara. Dar un tovarăș de-al lui, mai mare, i-a spus: „Nu-i nimic, ai să te obișnuiești". Dacă acești copii ar ști cât de vătămător este fumatul cred că nu s'ar mai apuca de fumat.

Fumul de tutun conține vreo 20 de diferite substanțe vătămătoare, printre care și nicotina. In formă pură, nicotina este un lichid uleios, una din cele mai puternice otrăvuri. Dacă lăsăm să cadă o picătură de nicotină pe ochiul unui șoarece, acesta moare imediat. Opt picături de nicotină introduse sub pielea unui cal, îl ucid în patru minute.

Anul trecut, la institutul de medicină din Tbilisi s'au făcut câteva experiențe deosebit de interesante, cu iepuri tineri de casă. Pe botul iepurașului s'a pus o mască cu un mic orificiu, în care s'a introdus o țigară aprinsă. De fiecare dată când trebuia să respire iepurașul trăgea involuntar și fum de tutun. Printr'un al doilea orificiu fumul era îndepărtat la expirație. Fiecare iepure era silit să „fumeze" de trei ori pe zi: la ora 9 dimineața, la ora 2 după masă și la 7 seara. Iepurii slăbeau, rămâneau foarte mult în urmă la greutate în comparație cu iepurii „nefumători". Unuia din iepuri i s'au dat zilnic câte zece țigări. Nu după mult timp, membrele anterioare i-au paralizat; iepurele se mișca cu multă greutate, devenise trist și nu mânca nimic. Când „fumatul" a fost oprit, starea animalului s'a îmbunătățit treptat și după 20—25 de zile toate fenomenele bolnăvicioase au dispărut.

Răul adus de tutun este cu atât mai mare, cu cât organismul este mai tânăr.

Dar și pentru copiii de vârstă mai mare, tutunul este extrem de vătămător.

Un copil, care a împlinit numai 12—13 ani, se află în creștere, prinde puteri se formează. Și, în acest timp, organismul său posedă o sensibilitate deosebit de mare față de nicotină. Acțiunea vătămătoare a fumului de tutun se face simțită chiar în cerul gurei. Gingiile fumătorului sunt moi și se vatămă foarte ușor. Fumatul provoacă o secreție abundentă de salivă și deaceea fumătorul scuipă des. Este un prost obicei. Dar afară de aceasta, scuipatul contribuie la răspândirea bolilor. Din cauza fumului de tutun se inflamează ușor gâtlejul, se creiază o predispoziție pentru anghină, în special la tinerii fumători. Fumul de tutun irită căile respiratorii. Fumătorului îi apare o stare de inflamație a laringelui, răgușeală, se dezvoltă bronșita și tușește permanent.

Impreună cu fumul se introduce în plămâni și nicotina, care se infiltrează apoi în sânge și otrăvește treptat organismul. Nicotina are o acțiune vătămătoare asupra sistemului nervos, asupra inimii și vaselor sanguine. Din cauza nicotinei vasele se îngustează, circulația sângelui se înrăutățește în toate organele; iar inima, nemai primind suficientă alimentație se uzează repede.

Din cauza fumatului se reduce și activitatea organelor simțurilor. Se atrofiază gustul. Are de suferit mirosul.

Acum, nu de mult, când i-am vorbit unui băiat cunoscut despre răul pe care-l face fumatul, el m'a întrebat: „Dar dece fumează atunci oamenii mari?" Cred că majoritatea oamenilor vârstnici care fumează s'ar lăsa cu plăcere de fumat dar, din cauza obișnuinței, îndelungate, le vine greu să facă aceasta. Dar niciunul dintre ei nu poate spune că fumatul i-a întărit sănătatea.

Doctor A. OSTROVSCHI
(Traducere din „Pionerscaia Pravda")

Curiozități științifice

Privighetoarea Oceaniei

In pădurile de eucalipt de pe insula Noua Zeelandă și din unele regiuni ale Australiei trăiește o pasăre interesantă, numită Poe. Penele ei sunt strălucitoare, de culoare verde închis, cu nuanțe cenușii.

Pasărea atinge în lungime 30 cm. Are un cioc gros, puțin încovoiat. Picioarele lungi și puternice îi permit să alerge iute pe pământ. Pe gât, în față, are două smocuri de pene albe.

Poe se hrănește cu insecte, dar îi place și nectarul florilor. Cu ajutorul limbii sale lungi, despicată la vârf, ea scoate cu ușurință nectarul din cupele adânci ale florilor tropicale. Pasărea Poe e cunoscută mai ales prin cântecul său minunat. Din pricina aceasta, călătorii o numesc „privighetoarea Oceaniei". Ea poate imita cu ușurință sunetele pe care le aude. Poe poate să latre ca un câine, să imite strigătele papagalilor, ale cocoșilor, poate să cotcodăcească ca o găină, poate să pronunțe cuvinte și chiar fraze întregi și, ce-i mai uimitor, poate să fluiere chiar unele melodii simple auzite dela oameni.

Din „Vocrug Sveta"

Grija detaşamentului

La ora de Limba Română, Elena Cincu iar n'a ştiut lecţia. Ea a răspuns atât de nesigur, încât a trebuit ca altă colegă să lămurească întrebarea pusă de tovarăşa profesoară.

Dacă te uitai în caietul ei, constatai că avea tema scrisă şi totuşi, ea nu ştia lecţia. Vedea că celelalte fete din clasă dau răspunsuri precise şi i se părea curios. Doar şi ea învăţase acasă. Ca să-şi facă tema la Limba Română a zăbovit chiar mai mult ca la celelalte materii. A citit din carte, a văzut notiţele din maculator, a încercat să analizeze şi textul, dar tot timpul afla numai complementele drepte.

— Nu ştiu, nu ştiu care sunt complementele circumstanţiale! Nu pot să învăţ lecţia asta. E prea grea. Ori cum încerc, nu-i dau de capăt, şi-a spus desnădăjduită, apoi a încercat din nou să înveţe la Gramatică, dar tot n'a reuşit.

Şi iată că a fost ascultată şi a ştiut.

...In recreaţie stătea pe culoar. Fetele treceau în grabă pe lângă ea şi o zbugheau în curte să se joace.

— Cum s'a întâmplat de nu ai ştiut la Gramatică? am întrebat-o.

— Am învăţat... dar n'am putut să aflu care sunt complementele circumstanţiale.

— Şi ai întrebat vreo colegă cum le-a găsit ea?

— Nu.

— Aşa e ea! săriră cu gura câteva eleve ce se strânseseră în jurul nostru.

— Cum, aşa e ea? mă mirai eu.

— Şi anul trecut a învăţat greu, dar până la urmă tot a trecut clasa.

Văzui lângă mine şi câteva pioniere şi mă adresai lor.

— Dar voi ce ziceţi? Ar putea să înveţe mai bine? Spuneţi că învaţă greu, dar detaşamentul vostru ce a făcut? Aţi cerut ajutorul tovarăşei profesoare sau al tovarăşei instructoare, cunoaşteţi ce anume n'a înţeles din lecţiile precedente?

— Dar ea nu-i pionieră, îmi taie vorba Virginia Petre, conducătoarea detaşamentului, cu cel mai firesc aer din lume, de parcă ar fi fost stabilit că o elevă care nu este pionieră să nu fie ajutată la învăţătură.

Lucrurile acestea s'au petrecut la Şcoala de 7 ani Nr. 11 din Constanţa.

Şi în clasa voastră se întâmplă la fel? Pionierele se îngrijesc ca numai ele să înveţe bine?

Florica BALAN

PENTRU PATRIE

O acţiune pionierească

Colectivul de conducere al unităţii noastre auzind că la baza de recepţie sunt cartofi colectaţi care trebuiesc repartizaţi pe categorii, imediat a mobilizat toţi pionierii unităţii noastre şi în ziua de 31 Oct. am pornit din zori la treabă.

Am ales cartofii: pe cei mici de-o parte, iar pe cei mari în coşuri pentru a fi transportaţi la oraş. In patru ore noi am reuşit să selecţionăm 6000 kg. de cartofi.

Eufrosina PUŞCHIŢA
membră în colectivul de conducere al unit. nr. 38 comuna Iablaniţa reg. Timişoara

Ajutorul nostru

Gospodăria Agricolă Colectivă din comuna noastră, rămăsese în urmă cu recoltarea porumbului. Atunci, noi pionierii, alături de U.T.M.-işti i-am dat ajutor.

Muncind cu multă sârguinţă am reuşit ca în trei zile să recoltăm o cantitate de 15.000 kg. de porumb. Dintre pionieri s'au evidenţiat Alistor Milica şi Solomon Maria.

Sofica DRAGU
conducătoarea unităţii nr. 27 comuna Zapodeni raionul Vaslui, reg. Iaşi

La pepiniera silvică

Intr'o după amiază, însoţiţi de tovarăşul profesor de Ştiinţe Naturale, am plecat la pepiniera silvică Gârbova de Jos, pentru a semăna ghindă. Ajunşi acolo, ne-am împărţit munca. Fetele au rupt colţii dela ghindă, iar noi băieţii am semănat-o. Dela tovarăşii de acolo, am aflat ca metoda de semănare prin ruperea colţilor ghindei este avantajoasă, deoarece puietul nu face o singură rădăcină puternică ci mai multe rădăcini scurte, ceeace ajută la transplantare

In acest fel, noi am semănat 25 de rânduri de ghindă de câte 28 metri lungime. Noi vrem ca patria noastră să fie cât mai bogată în păduri, deaceea, în timpul liber, cu dragă inimă vom semăna şi de acum înainte ghindă şi alte seminţe.

Teodor MUNTEANU
clasa VI-a, comuna Rădeşti, regiunea Cluj

Cercul de aeromodelism

La cercul de aeromodelism dela Palatul pionierilor din Bucureşti, pionierii vin cu multă plăcere. Iată-i învăţând să construiască planoare

Concursul de atletism

Niciodată nu am participat la o întrecere mai mare. De aceea, când am fost ales să iau parte la campionatele interşcolare de atletism, am fost foarte bucuros. Toţi colegii mei dintr'a VII-a mă încurajau şi mă sfătuiau să mă pregătesc cu nădejde pentru ziua în care trebuia să alerg. Făceam în fiecare dimineaţă şi seară gimnastică, iar uneori, după amiaza, când nu era nimeni în curte, ocoleam în fugă, de câteva ori terenul şcolii.

M'am dus cu inima strânsă de emoţie la concurs. Era o zi mohorîtă. Ploua mărunt, dar pe arena de fotbal erau adunaţi o mulţime de şcolari. Colegii mei erau şi ei de faţă.

Din şcoala noastră participam la proba de 60 m plat, numai Rădica şi eu. Rădica alerga în prima grupă. Eu eram neliniştit. Vedeam că participanţii dela alte şcoli, aveau pantofi cu cuie. Rădica şi eu nu ne luaserăm dela şcoală, decât tenişi. Cu toate astea, Rădica a ieşit primul din grupa lui. Eu am alergat în grupa II-a. Auzeam încurajările colegilor mei dintr'a VII-a, toţi iubitori de sport, şi acest lucru mă îndârjea. Am ajuns primul la linia de sosire. Obrajii îmi ardeau. Mi s'a spus că am realizat un timp de 9,8 secunde.

Acum mă pregătesc pentru finala concursului. Colegii mei sunt siguri că şi acolo am să fiu primul, iar eu vreau să adeveresc acest lucru.

Laurenţiu DIACONU
clasa VII-a, Liceul Mihail Eminescu, Satu Mare

In atenţia tinerilor grădinari şi pomicultori

La sfârşitul acestei luni, în paginile gazetei, se va organiza o „Expoziţie a tinerilor naturalişti". In această expoziţie se va povesti despre rezultatele obţinute de pionierii care au participat la „Concursul tinerilor grădinari şi pomicultori" precum şi despre cele mai interesante experienţe făcute de pionieri pe loturile şcolare, la casele şi palatele pionierilor.

Pentruca „Expoziţia" să fie cât mai cuprinzătoare, tinerii naturalişti sunt rugaţi să trimită redacţiei până la 15 Nov. scrisori în care să povestească despre rezultatele obţinute de ei, despre experienţele făcute şi despre metodele folosite.

DOUĂ REŢETE NEOBIŞNUITE

Elevii din clasa a VII-a dela Şcoala Mixtă de 7 ani nr. 1 din Făgăraş, îşi însuşesc cu multă dragoste limba noastră. Ei au citit mare parte din operele scriitorilor noştri clasici: Eminescu, Vlahuţă, Creangă, Alecsandri.

Nu de mult, la orele de literatură, au citit câteva bucăţi scrise de Caragiale, în care scriitorul satirizează pe acei care stâlceau limba noastră. Şcolarii au făcut atunci mare haz pe socoteala eroilor din schiţele lui Caragiale. Cum însă, în clasa lor se găseau câţiva şcolari care deasemeni „stâlceau" limba, s'au gândit să-i „satirizeze" şi pe ei. Şi iată că într'o seară a avut loc o neobişnuită „întâlnire literară"...

Istorisirea lui Stâlcilă

Pe scenă apăru mai întâi un băieţel.

— Băăă, păi chiar ghine că vă găsesc, băi fraţilor. Cred că mă cunoaşteţi Sunt Stâlcilă. Iată, am să vă povestesc o grozăvenie:

Veneam spre şcoală. Pe drumul de către Sighii, numai ce iacă mă întâlnesc faţă'n faţă cu tovarăşul profesor de română.

— Ce mai faci Stâlcilă? — mă întrebă profesorul.

— Groaznic de bine! am răspuns eu.

— Dar părinţii ce-ţi fac?

— E sănătoşi! Amândoi e sănătoşi!

— Ia spune-mi tu, lecţiile le-ai învăţat?

— Ihă! Făcutu-le-am cu vecinul meu din clasa a VII-a „Bâ".

— Vorbeşti cam prost, Stâlcilă. Nu cumva ai ceva în gât?

— A-ăă! — îi răspunsei eu. Am un gât groaznic de sănătos.

— Ba tot trebuie să ai ceva! Altfel ai vorbi cum trebuie. Eu zic să mergi la un medic să te consulte.

Si iată că acum caut un medic.

Intâmplarea lui Vorb-lungilă

Pe scenă apăru însă Vorb-Lungilă.

— Bine că te-am găsit frate Stâlcilă!

— Noroc Vorb-Lungilă, tu erai? Ce vânt te cară la noi?

— Ei, să vezi! Tocmai voiam să găsesc un prieten la care să-i pot vorbi despre...

— Despre ce frate?

— Despre întâmplarea cu nota 2! Să vezi: azi la Limba Română am avut despre „vorbirea în versuri".

— A....! va să zică a fost vorba despre proheu, despre chicior, despre iamb....

— Da, da, şi profesorul m'a pus tocmai pe mine să vorbesc despre toate acestea

— Apoi, cred că ai răspuns groaznic de bine, că doar tu....!

— Păi să vezi: începui să-i spun despre vorbirea în versuri. Tu şti ce'nseamnă?

„.... Vorbirea în versuri e un fel de a vorbi cum nu vorbesc toţi oamenii adică vreau să spun, că a vorbi în versuri înseamnă să ştii versuri din acele cu rânduri scurte, care au ritm şi rimă. Ai înţeles?"

Stâlcilă dădu din cap în semn de aprobare

— Mai departe, am vorbit despre Troheu nu Proheu cum ai spus tu! observă Vorb-Lungilă.

„Troheu e un fel, silabă lângă silabă, adică din acelea care se spun cu o singură deschizătură de gură şi care se au! şi nu se văd şi care dacă nu le desparţi bine iese rău. Apoi dacă una din acestea este cu accent, iar alta fără accent, le spunem troheu. Cred că sunt destul de scurt. Nu-i aşa?

Stâlcilă ridică din umeri şi zise:

— Mi se pare că, şi tu ai nevoie de medic. Hai să-l căutăm împreună.

Ce le-a spus medicul

Tocmai când cei doi prieteni se pregăteau de plecare, pe scenă apăru şi „medicul".

— Luaţi loc, le porunci el. Trebue să vă examinez.

După ce îi examină pe amândoi, doctorul le scrise câte-o reţetă pe hârtie şi le spuse:

— Folosiţi astea băieţi! şi ieşi afară.

„... In gât la tine, nu se găseşte nimic care ţi-ar pricinui greutăţi de exprimare, Stâlcilă. Ai numai o boală de „limbă" şi pentru asta există numai un singur tratament: să studiezi gramatica.

Stâlcilă rămase, după o vorbă a lui, „groaznic" de uimit.

— Ia vezi la tine ce scrie măi Vorb-Lungilă?

... Tu Vorb-Lungilă, dacă ai învăţa lecţiile mai bine acasă ai putea să te exprimi şi să explici mai scurt şi mai precis lecţia. Vorba lungă plictiseşte, nu exprimă nimic bun şi pe deasupra primeşti note proaste".

Şi iacă aşa a fost la serata aceea literară. Ba la urmă Stâlcilă a zis: „Cine-o face ca noi, ca noi o să păţească".

GH. NEGREA

Octavian Sava

Primul gol

— Schiţă —

Dintre toate sporturile, cel mai mult îmi place fotbalul. Când văd mingea rostogolindu-se printre picioarele jucătorilor, simt un soi de furnicături în tot trupul; îmi vine să dau buzna în mijlocul terenului şi să'ncep a juca. Din păcate însă, nu prea am o statură de sportiv. Sunt cam îndesat şi plinuţ. Băieţii, dela şcoală, spun că parcă m'aş rostogoli atunci când alerg şi, deşi am un nume foarte frumos şi istoric, Augustin Pompeianu, — mi l-au schimbat în „Poloboc".

Adeseori l-am rugat pe Mircea, căpitanul echipei noastre, să mă primească şi pe mine să joc, dar totdeauna, el începea să râdă batjocoritor şi-mi spunea:

— Mă „Poloboc", întâi să slăbeşti 4-5 kilograme şi apoi o să mai stăm de vorbă.

Să slăbesc! Uşor de zis! Dar cum? M'am apucat să postesc. Nu mâncam seara, nu mâncam dimineaţa, iar la prânz, abia dacă gustam câte ceva. Imi ghiorăiau maţele şi mă durea capul de foame. Şi totuşi, după trei zile de post crâncen, cântarul arăta că slăbisem numai cu o sută de grame. Mi-am zis că nu-i deajuns să postesc, trebuie să fac în acelaşi timp şi eforturi fizice. Ei bine: m'am dus de am tăiat toate lemnele ce le aveam în pivniţă, raţie pe o iarnă întreagă. Când n'a mai fost lemnişor nefăcut surcele, împleticindu-mă de oboseală m'am dus la Mircea.

— Acum trebuie să mă primeşti, i-am zis. Mâine aveţi meci şi Popescu II a plecat la mare. E un loc liber. Dămi-l mie. Am făcut totul ca să slăbesc, mai mult nu pot!

— Nici nu mă gândesc, răspunse Mircea cu răutate. Mai bine jucăm în şapte oameni, decât să primim unul ca tine, care mai mult o să ne încurce.

Mi-au dat lăcrimile. Am vrut să-i mai spun ceva, dar mi s'a pus un nod în gât. Zadarnic fusese totul: şi postul şi tăiatul lemnelor. M'am ascuns în curtea dindărătul şcolii. Eram mai trist decât Vasco da Gama după ce i s'au înecat toate corăbiile.

Acolo m'a găsit instructoarea taberei noastre de curte. Când am zărit-o, n'am ştiut ce să fac mai întâi. S'o iau la goană, să-mi suflu nasul, să-mi şterg lacrimile? Fiindcă instructoarea, cât e ea de instructoare, tot o fată e, şi mi-era ruşine să mă vadă plângând

Până la urmă, i-am povestit tot ce se întâmplase cu mine din fir în păr...

Instructoarea a clătinat necăjită din cap.

— Am observat eu că lui Mircea puţin îi pasă că nu toţi băieţii fac sport, spuse ea. De-ar şti să antreneze măcar echipa lui. Habar n'are însă, şi nici pe alţii nu-i ascultă. Nu-i nimic. O să vă antrenez eu. Să vii mâine pe terenul de pe strada Zefirului.

Am privit-o aiurit. Cum se poate ca ea, o fată mititică, cu un păr gălbejit care-i cădea pe umeri ca nişte paie şi cu un nas plin de pistrui, să ştie să antreneze o echipă de fotbal? Totuşi am ascultat-o, şi a doua zi m'am prezentat pe teren. Ba am venit chiar cu un ceas înainte de ora fixată.

Dar nu eram singurul care venise atât de devreme. Se mai aflau acolo nişte băieţi din clasa mea, câţiva dintr'a cincea şi unul din clasa şaptea. Niciunul nu prea jucase fotbal, deşi cu toţii visau să fie selecţionaţi în echipa naţională.

Insfârşit veni şi instructoarea. Din pricina soarelui puternic, nici cel mai mic colţişor al nasului ei nu rămăsese neacoperit de pistrui.

— Ne aşternem pe o treabă grea, începu ea. O treabă care ne va cere multă muncă şi răbdare. Cine nu se simte în stare s'o ducă la bun sfârşit, să plece de pe acum.

Bine înţeles că n'a plecat nimeni. Dar când, în loc să ne lase să jucăm fotbal, ne puse să facem exerciţii de gimnastică, multora le păru rău că n'au plecat dela început.

In ziua următoare, veniră mai puţini băieţi şi când, în afară de exerciţiile acelea caraghioase, instructoarea ne puse să alergăm în jurul terenului, încă vreo cinci cerură să plece acasă

Instructoarea ne arătă atunci o revistă în care se găsea un articol despre felul cum se antrenează Bădescu, vestitul jucător dela Dinamo. Câteva fotografii îl înfăţişau pe fotbalist făcând exerciţii de fugă...

„Aiurea, am spus eu, văzând fotografiile. Aleargă numai când îl trage în poză, pe urmă se odihneşte".

Mare ne-a fost însă mirarea când a doua zi, pe terenul nostru apăru însuşi Bădescu. De cum sosi, ne provocă la o întrecere de fugă şi deşi ne dădu un avans de 50 de metri, ne lăsă cu mult în urmă. Asta mă făcu să-mi dau seama că Bădescu era obişnuit să alerge şi atunci când nu se fotografia. Inainte de a pleca, Bădescu ne făgădui c'o să mai revină, atunci când o să începem antrenamentul propriu zis cu mingea. Şi într'adevăr se ţinu de cuvânt. Câte n'am învăţat dela dânsul! Pasele lungi şi cele scurte, stopul, lovitura de colţ, cea de pedeapsă şi încă multe altele.

După două luni de antrenament serios, echipa noastră provocă la un meci amical pe băieţii din echipa lui Mircea. Provocarea scrisă frumos, cu litere caligrafice pe o foaie de hârtie velină, am dus-o chiar eu.

După ce o citi, Mircea începu să râdă batjocoritor după cum îi era obiceiul.

— Cu voi să jucăm, măi ageamiilor? Cu tine „Poloboc"?

— Da, cu noi! i-am răspuns eu ţanţoş, umflându-mi pieptul. Ţi-e cumva teamă?

— Teamă? hohoti el. O să vă dăm o mamă de bătaie, de o să vă treacă pofta de fotbal şi vouă şi instructoarei. Auzi colo, o fetişcană să se apuce să antreneze o echipă! Ha, ha, ha!

L-am lăsat să râdă şi m'am întors la ai noştri, să le spun că Mircea a primit provocarea.

— A doua zi, când cele două echipe îşi făcură intrarea pe teren, fură întâmpinate de o furtună de aplauze. Veniseră aproape toţi copiii din cartier, curioşi să ne vadă jucând.

In clipa când, îmbrăcat în tricou şi chiloţi de fotbalist, am păşit şi eu pe gazon, auzii două prietene de-ale mele strigându-mă:

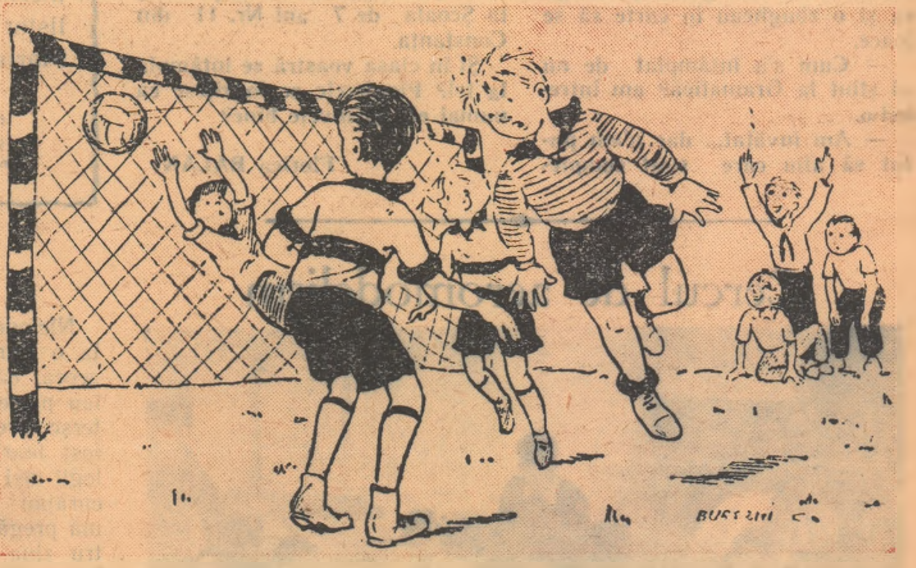
— Bravo „Poloboc"! Praf să-i faci!

Asta mi-a dat mult curaj. Şi trebuie să ştiţi că totdeauna un mijlocaş trebuie să fie curajos, pentrucă el e întotdeauna în mijlocul situaţiilor cele mai grele.

Arbitrul fluieră odată lung. Incepuse meciul. Intr'o clipă, mingea se şi afla la Mircea, care înainta vijelios. Am încercat să-i tai calea, dar cât ai clipi din ochi, Mircea mă driblă şi, şutând puternic zvârli mingea drept în plasa noastră.

Băieţii din echipă îl încurajară pe portar şi duseră mingea la centru. Schimbară apoi două pase, dar mingea ajunse iar la Mircea. Făcându-şi vânt, el o împinse înainte, dar eu intervenii, oprind-o cu un stop precis. Chiar în clipa când voiam însă s'o pasez mai departe, Mircea mă ajunse, îmi luă balonul şi începu să gonească către poartă. Eu după el! L-am ajuns chiar dinaintea porţii. Atunci se întâmplă însă o nenorocire. Preocupat numai să iau mingea, n'am mai băgat de seamă ce fac cu ea şi trăgând un şut imparabil, o băgai chiar la noi în poartă. Era doi la zero pentru echipa lui Mircea. Mai bine se prăbuşea cerul deasupra mea! Imi venea să-mi dau cu pumnii în cap...

Prima repriză se termină fără să se mai marcheze niciun gol. In pauză, Bădescu veni la noi. Mi-era ruşine să mă uit la el.

— Aveţi toate şansele să mai câştigaţi, ne încuraja fotbalistul. Doar voi sunteţi antrenaţi.

Eu unul, nu mai aveam încredere c'o să putem bate...

Meciul începu din nou. Ai noştri părură mai învioraţi, alergau vijelios peste tot terenul. Gâfâind ca nişte locomotive sub presiune, adversarii încercau zadarnic să ne ia mingea. Se vedea cât de colo că noi suntem antrenaţi, că nu ne pierdem cu una cu două suflul la alergare. Câteva pase rapide şi de două ori mingea se odihni în plasa adversarilor. Egalasem.

Mircea începu să răcnească la coechipierii lui care încercau fără folos să ajungă în terenul nostru. Deodată, înaintând ca o vijelie, Mircea ajunse lângă mine. Poarta noastră era din nou ameninţată. M'am repezit şi am izbutit, nici eu nu ştiu cum, să-i iau mingea. In aceeaş clipă însă, crezui că un fulger ţâşnit cine ştie de unde, îmi străpunsese fluierul piciorului de-am văzut stele verzi. In învălmăşală, mă lovisem.

Intr'o clipă, piciorul începu să se umfle. Părea că cineva bagă aer înăuntru cu pompa. L-am privit îngrijorat.

Nici nu-mi mai păsa de durere. Clocoteam doar că în tot meciul marcasem un singur gol şi acela în poarta noastră. Acum, cu glezna umflată, era cu neputinţă să mai fac vreo ispravă.

Jocul se ţinea dârz. Mingea nimerea în bară, în burta portarului, afară din teren, numai în plasa adversarilor nu. Meciul se apropia de sfârşit, când mă târîi şi eu până în apropierea porţii lui Mircea. Deodată auzii pe unul dela noi din echipă strigând: „Poloboc, sări!" Ca prin vis văzui zburând mingea către mine. Mircea, care se afla în apropiere, sări înaintea ei, dar n'o ajunse. Atunci, fără să ţin seama de durere, mă svârlii şi eu în aer. O clipă îmi trecu prin minte că acuma nu mai semăn cu un Poloboc, ci cu un balon, dar îndată după aceea mingea ajungând la mine, o izbii vârtos cu capul, trimiţând-o în plasă.

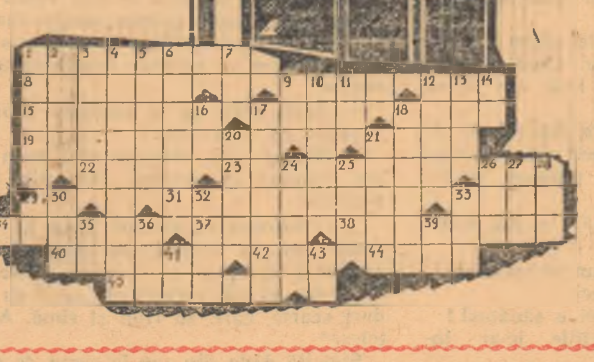
Se adeverise vechiul proverb: „Lasă să fie vai de picioare, totul e să ai cap".

Marcasem primul gol adevărat din viaţa mea. Eram fericit. Echipa noastră şi instructoarea, deasemenea!

P E O G O R I

Orizontal:

1. — Rotire a culturilor în scopul măririi producţiei la hectar. 8. — Prin această operaţie vor fi date agriculturii terenurile mlăştinoase. 9. — Loc de desfacere a produselor agricole şi animale. 12. — Pronume. 15.—Suprafaţa totală a acestor terenuri va creşte la finele anului 1956 până la 10 milioane hectare. 17. — Cu această cereală vor fi însămânţate, în 1956 până la 2.740.000 ha. 18. — Material de construcţie; va fi mult folosit la construcţiile ce se vor face în sectorul agricol. 19.—Ogor care trebuie îngrăşat. 21. — Aduce ploaie, dar aduce şi secetă. 22. — Operaţiune principală agricolă, căreia colhoznicul Malţev i-a adus o serioasă îmbunătăţire. 23. — In Proiectul de Directive al Congresului al II-lea al Partidului se prevede ca la această plantă tehnică, în sectorul socialist, să se aplice polenizarea artificială 100%. 26. — Fir. 29. — Eri! (monoverb). 31. — Imbunătăţirea solului prin îndiguiri, desecări, defrişări (pl.). 33.—Il găsiţi pe câmp sau... în titlu. 34. — Ştiinţa agrotehnică luptă împotriva ei. 37 — Scos din folosinţă. 38. — A pregăti seminţele după metoda lui Lâsenco. 40. — Savant care se ocupă cu studiul vieţii. 42. — Vreme afurisită. 44. — Grad de urcare a apelor. 45. — Plantă din care se extrage ulei (pl.).

Vertical:

1. — Amenajarea terenurilor mlăştinoase. 2. — „Locul natal" al unor legume (pl.). Suprafaţa lor totală din G.A.S., G.A.C. şi întovărăşiri va fi extinsă în 2—3 ani până la 225.000 m.p. 3. — Dojană. 4. — Acolo unde se cercetează seminţele de semănat. 5. — Aşa cum e un pământ neîngrăşat la timp (fem.). 6. — Unealtă casnică cu ajutorul căreia sunt desprinse fibrele de cânepă sau in de pe lujeri. 7. — Natriu. 9. — Sau. 10. — Opreşte apele să vină pe ogor. 11. — In cuib. 12. — Localitate în Germania 13. — Pârghia construirii sectorului socialist la sate. 14. — La cel de fuior, producţia globală trebuie să crească în 2—3 ani până la 57.000 tone paie, iar la cel de ulei până la 19.000 tone. 16. — Eşite! (monoverb). 17. — Câmpia Dunării şi Banatul pentru ţara noastră. 18. — Plantă 20. — Se cultivă la noi din ce în ce mai mult. 21. — Asemenea terenuri din vetrele satelor şi din oraşe vor fi cultivate cu legume, cartofi, şi pomi fructiferi (sing.). 24. — In ţara noastră, pe zi ce trece, se schimbă mereu faţa lor. 25. — Care nu sunt buni. 26. — Sprinten. 27. — Intovărăşiri agricole de tip... 28. — A lucra ogorul 30. — Intreprindere de construcţii Bucureşti. 32. — A face ca valurile mării. 33. — Ornamente în arhitectură. 35 — Pronume. 36. — Acela (pop.). 39 — Terminaţie slavă. 41. — Opere! 43. — Măsură agrară.

Cuvinte mai puţin cunoscute: OVE — IENA

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7 61 00 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100 114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".